

VÅGORNA INOM OSS

- dikter av Bo Celin

I Bo Celins andra diktsamling, som nu kommer på Ellerströms bokförlag, finns en lätt och mycket sympatisk ansats till det skrivna ordet. Han söker med varsamma, träffsäkra formuleringar finna en inre andlig stillhet. Som poet är han den som på ett påtagligt sätt uttrycker en levande andlighet, som grenar sig ut mot det naturnära. Han smyger fram i de dunkla resterna av en försenad sommar eller tassar ut i den lätta vassen som omger de långsamt böljande vågorna, som slår in mot diktens hjärta.

I ingångsdikten till den nya samlingen, *Vågorna*, förtydligar han sitt revir:

*Jag hade detta ensliga umgänge.
Det var på stranden
och vågorna var det enda man hörde.*

Och ur de sköra vågornas klang hör han den urgamla sång, som sjunger "om det långsamma livet före oss."

Detta är en diktsamlingen, som består av sex avdelningar med rubrikerna: Rönnbären, Uppståndelse, Blåvingerök, Genom snön, Vändkors, Ur askvirveln och så avslutningsdikten Allt ljuset.

För Celin blir "rönnbärens återkomst" en stark upplevelse genom att befinna sig mitt i naturens egen rörelse, att finnas där som en del av en helhet, om än i vissa avseenden splittrad och sargad. Men rönnbärens trygghet finns ändå där vid väggkanten, som en stark påminnelse om att den poetiska doften genomtränger allt.

Naturen, drömmen och livet lever som ett inre skeende. Tomheten kan lysa, som som en klar bild av Diogenes med sin lykta i mörkret. Det är för Cellin ett nödvändigt värmande ljus. I ljuset av en stilla, inre upplevelse anar han sig leva i en guds "utsöndring". Det pekar vidare mot den naturmystik som vetter mot en gudomlig skapelseteologi, där allt vilar i självklar gudomlig utstrålning.

I mystikens andliga fält finner Celin sina markörer. Ord som tomhet, natt, mörker, dröm och tystnad är ofta återkommande. Det är "tomheten som lyser" och natten som kan upplevas som "en övergiven telegrafstation". Människorna drömmer sig in i en blindhet, som inte alltid förklaras, utan blir en sorts rörelse i det ofta oreflekterade livet: "Vi ser inte./ Vi korsfäster och drömmer/ om uppståndelse."

Men här finns även de konkret personliga upplevelsena, då den fångade horngäddan rensas och då träden, gräset och den upphittade roten får bli utgångspunkter för inre reflexion och meditation. Kanske en sorts inre "akvareller" som det heter i dikten Nattlampor, där diktaren väntar på orden i sakral tystnad. En regelbunden upplevelse, som ständigt måste återkomma, likt "tågen som följer sina tidtabeller".

Tomhet, intighet, det uttömda stadiet av energi. Det är då livet återvänder, som att födas på nytt i diktens värld. Poeten vet det "för jag vill bli just så tom/ som jag älskar att vara." Det är mystikens dialektik, dess essens och drivkraft. Bo Celin tolkar på ett systematiskt och rikt sätt med sina dikter detta ödmjuka och centrala skeende. De

ger livskraft och en tro på det varsamma och heliga: de tysta ordens möjlighet att verka och förändra varje människa.

*Ensamma ska vi finna varann
på nytt; inåtseende ska vi se varann,
vi som i varje nu förlorar vår värld.*

Hans-Evert Renérius

Bok: Bo Celin. Dikter. Ellerströms.